

JØRN LIER HORST

SÉRIE .....
WILLIAM WISTING

C-1

BEZ HRANIC

≡ KNIHA ZLIN

Bez hranic

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst

Bez hranic – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JØRN LIER
HORST

BEZ HRANIC

JØRN LIER
HORST

BEZ HRANIC

Přeložila Kateřina Křišťůvková

≡ KNIHA ZLIN

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Jørn Lier Horst, 2021

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Křišťůfková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7662-678-2

ISBN e-knihy 978-80-7662-685-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-686-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-680-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

1

Ten e-mail dorazil v pátek 8. prosince sedm minut po půl čtvrté odpoledne.

William Wisting očekával odpověď od soudu. Většinu dne strávil na vazebním zasedání. Policejní právník žádal čtyři týdny vazby a Wisting byl napjatý, jak to dopadne.

Zpráva svítící na monitoru se ale týkala něčeho jiného.

Jednalo se o přeposlaný e-mail. Než ho nadstrážmistr Mikelsen z centrální podatelny adresoval jemu, prošel přes čtyři jiné příjemce.

Předmět zprávy byl vyplněný anglicky. *Dotaz k případné nenadále události nebo nehodě.*

Wisting se podíval na hodinky a dovtípil se, že kolega si chtěl před víkendem uklidit pracovní stůl a zbavit se nevyřízené pošty.

Odpoví místní služebna, sdělovala stručná poznámka.

Odesílatelka se jmenovala Michelle Norrisová. Uváděla rovněž zahraniční telefonní číslo. Psala, že si dělá starosti, protože od 30. listopadu se jí nedaří spojit se s kamarádkou. Do té doby byly několikrát denně ve styku na síti, ale kamarádka se pak zničehonic a bez jakéhokoli upozornění odmlčela.

V internetovém fóru, kde se setkávaly, prý vystupovala pod přezdívkou Astria. Jako svou vlast uvedla Norsko a věk třicet dva let. Michelle Norrisová na vlastní pěst vypátrala, že Astria nejspíš pochází ze Stavern, a proto by se ráda spojila s místní policií, obává se totiž, že se kamarádce mohlo něco přihodit.

Takové žádosti nebyly neobvyklé. Přicházely v různých podobách a důvody, proč se pisatelé na policii obraceli, byly také různé. Tahle zpráva se však odlišovala. Odesílatelka vlastně nevěděla, kdo ztracená osoba je.

Wisting si žádost přečetl znovu. Kdyby během posledního týdne zahynula při nehodě dvaatřicetiletá žena, věděl by o tom, přesto rychle prohledal příslušné databáze. Zjistil, že policie obdržela oznámení o dvou úmrtích. V prvním případě se jednalo o známého narkomana, který se předávkoval. Tahle záležitost čekala na hromádce ve Wistingově kanceláři na to, až bude hotový pitevní protokol. Druhý případ byla sebevražda. I zde šlo o muže.

Kromě toho měli hlášených několik nehod. Většinou dopravních v souvislosti s prvním sněhem, ale byly tu také dva pracovní úrazy: v přístavu nějakého muže přimáčkl nakladač ke kontejneru a v závodu na recyklaci odpadu si jedna zaměstnankyně poleptala ruce kyselinou.

Nic z toho však nijak nesouviselo s tím, kvůli čemu se na policii obrátila Michelle Norrisová.

Na monitoru naskočila zpráva od soudu. Ten rozhodl o čtrnáctidenní vazbě. Dal obhájci za pravdu v tom, že během vánočního a novoročního víkendu bude vyšetřování probíhat v omezeném režimu a že nechat obviněného za mřížemi během svátků by bylo nepřiměřené.

Obviněnému určili jako vazební věznicí Ringerike. Wisting vypsál příkaz k převozu a vrátil se k e-mailu Michelle Norrisové. Anglicky zformuloval stručnou uklidňující odpověď, vysvětlil, co prověřil, a dodal, že nic nenaznačuje, že by se kamarádce mělo cokoli stát.

Odpověď odeslal a odhlásil se ze systému.

Venku mezitím začalo opět sněžit.

Z věšáku za dveřmi sundal bundu a kolem krku si omotal šálu.

Než za sebou zavřel dveře kanceláře, rychle se podíval na počítač a uvědomil si, že měl připsat, že se neodehrálo nic, co by zavdávalo důvod k obavám, přinejmenším policie o ničem takovém neví.

2

Vůz si razil cestu vpřed. Pluh se s rachocením prodíral a prohraboval závějemí a bílé hromady odhazoval velkým obloukem do strany.

Za volantem seděl Arnt Skaret. Silnice vedoucí lesem Askeskogen byla úzká. Původní vyhrnuté bariéry pokryl čerstvý sníh, na několika místech se navíc jejich okraje sesunuly zpátky na vozovku. Ve tmě před čelními světly tancovaly velké vločky. V oranžové záři střešního majáčku vypadaly jako jiskry. Padající sníh se lepil na čelní sklo a stěrače ho odhrnovaly. Jeden z nich byl zpuchřelý, proto měl řidič výhled poněkud zastřený. Vyznal se tu však dobře a k orientaci moc nepotřeboval ani sněhové tyče.

Z autorádia se slabě linula hudba. Bruce Springsteen. *We learned more from a three-minute record, baby, than we ever learned in school.* Z tříminutové nahrávky jsme se naučili víc, než jsme se kdy naučili ve škole.

V dále se objevily světly protijedoucího auta. Skaret sundal nohu z plynu a uhnul doprava. Do boku jeho velkého vozu bouchly větve. Světly druhého vozidla ho oslepily, takže ve chvíli, kdy se obě auta míjela, před pluhem nic moc neviděl.

Vzápětí na silnici opět osaměl.

Pravicí nahmátl termohrnek.

Byl prázdný.

Usoudil, že s dolitím bude muset počkat, až dorazí na rovnější úsek.

Než najel na Helgeroaveien, potkal ještě jedno auto. Malou dodávku, které nesvítilo jedno přední světlo.

Na křižovatce u Foldviku zpomalil a pak odbočil doleva. Sněhové řetězy se zabořily do napadané vrstvy na vozovce.

Před radlicí mu přeběhla liška. Obrátila při tom hlavu k autu. Čelní světlomety se jí odrazily v očích, vzápětí sebou mrskla a zmizela po vyšlapané cestičce vedle silnice.

Na autobusové zastávce za manvickými statky pořád stál ten šedivý caddy. Skaret si ho všiml už první večer, kdy pluloval. Teď už bylo auto skoro celé pod sněhem.

Zastavil na zastávce za ním. Nedalo se poznat, jestli do dávkovače sjela ze silnice omylem nebo jestli ji někdo odstrkal ke straně, aby nebránila provozu. Ať tak, či onak, vrátit ji na vozovku by byla dřina, protože už byla takřka celá pod sněhem.

Skaret si přidržel termohrnek mezi nohama a odšrouboval víčko. Pak se natáhl po termosce na sedadle spolujezdce a hrnek si dolil.

Teploměr na palubní desce ukazoval minus tři stupně. Během posledních čtyřiaadvaceti hodin se trochu oteplilo. Kdyby se očekávaly další srážky, hrozilo by, že sníh přejde v déšť.

Po dvou doušcích si uvědomil, že se mu chce i čurat. Vystoupil z kabiny a postavil se za pluh. Teplý proud moči se zavrtal do sněhu.

Skaret zvedl pohled k lesu. Stromy lemující silnici měly sněhové čepice. Dál toho moc vidět nebylo.

Po silnici projel autobus. Skaret si zapnul poklopec a očistil si ruce sněhem.

Caddy, který stál částečně mimo zastávku, byl typ s dlouhým nákladovým prostorem. Caddy Maxi. Jeden z bratrů Hofsteinových míval kdysi taky takový.

Arnt Skaret byl cestářem už skoro čtyřicet let. Občas při práci natrefil na ukradené vozidlo. Tohle mohl být taky takový případ.

Došel si do kabiny pro kapesní svítilnu, přelezl závěj a prodral se sněhem k autu. Oklepal boční okénko – sníh z něj opadal ve velkých kusech. Posvítil si dovnitř a snažil se přes námrazu na skle něco rozpoznat.

Auto bylo prázdné. Namířil kužel světla na volant a zapalování. Klíček nikde, nezdálo se však ani, že by někdo vozidlo nastartoval pomocí kabelů.

Na zrcátku visel krucifix a na sedadle spolujezdce ležela igelitka. Paprsek putoval kabinou. Na podlaze se válela deka a několik prázdných lahví.

Nákladový prostor neměl okénka. Skaret ho obešel a zkusil dveře. Zamčeno. Sklonil se a oprášil sních z registrační značky. Byla špinavá, přesto rozpoznal, že vůz má zahraniční espézetku.

Není divu, že to takhle dopadlo, usoudil.

Auto znovu obešel a podíval se na levou zadní pneumatiku. Přesně jak si myslel. Sjeté letní gummy. To je vám potom čtyřkolka k ničemu. Zavrtěl hlavou. Pokud to auto někdo neodtáhne, bude tu stát až do jara.

Šest trojúhelníků mražené pizzy, kterou si Wisting rozpekla včera večer, leželo zakrytých potravinovou fólií ve spodní části ledničky. Tři z nich si vyskládal na talíř.

Zatímco mikrovlnka vrčela, stoupl si k oknu a hleděl ven. Na ulici několik dětí bobovalo.

Linin dům tonul ve tmě. Dcera byla pryč už tři dny a měla se vrátit zítra. Wisting se rozhodl, že až přestane sněžit, zajde k ní a odhází jí plochu před domem, aby měla kde zaparkovat.

Jídlo si odnesl do obývacího pokoje. V domě panovalo větší ticho než obvykle. Sníh tlumil zvuky zvenčí a Wisting si pustil rádio, jen aby přehlušil samotu.

Po jídle vytáhl iPad, že si přečte noviny. Při tom mu píplo oznámení, že má nový e-mail. Od Michelle Norrisové.

Odpovídala na zprávu, kterou jí poslal před hodinou, ale text v předmětu byl změněný na *Ohledně Astrie*.

V úvodu děkovala za rychlou reakci a psala, že než původní e-mail odeslala, přeložila si s pomocí Google Translate titulky článků v regionálním internetovém deníku, nenašla však nic, co by napovídalo, že se její kamarádce něco stalo.

Nicméně bych ráda doplnila několik informací, které umocňují moje obavy, psala.

S Astrii jsem se seznámila na internetovém fóru, jehož členové se snaží vyřešit vraždu Ruby Thompsonové ve španělském Palamósu, k níž došlo 16. dubna. Ruby byla moje kamarádka. Oficiálně ten čin vyšetřuje oblastní policie v Gironě – zatím bezvýsledně. Před třemi měsíci jsem založila crowdsolvingovou stránku, kde jsem shromáždila veškeré dostupné informace o Rubynině vraždě s cílem oslovit prostřednictvím sociálních sítí lidi, kteří by mohli něco vědět, ale také získat odborníky. Do

vyšetřování se bez nároku na jakýkoli honorář nebo finanční náhradu zapojilo přes sto lidí. Velmi aktivní je zvláště jádro deseti osob. K nim patří i Astria. Věnuje se analýze rozsáhlého obrazového materiálu. Naposledy do skupiny napsala, že našla něco překvapivého, ale že potřebuje čas, aby z toho mohla vyvodit závěr.

Mnozí přispěvatelé vyšetřovacího fóra jsou anonymní. V uživatelském profilu Astria uvedla, že je Norka, je jí třicet dva, pracuje jako datová analytička a zabývá se simulací průmyslových výrobních procesů. Z rozhovorů po síti vyplynulo, že žije sama. Také prozradila, že její rodina má v Palamósu prázdninový dům. Prý v něm v době Rubyiny vraždy pobývala a na fórum natrefila, když si později o tom případu hledala informace. Při výběru jména Astria se nejspíš inspirovala řeckou mytologií. E-mailová adresa, kterou udala (realAstria@gmail.com), není na internetu nikde jinde k nalezení.

Michelle Norrisová navíc připojila fotografii, kterou si Astria uložila jako profilovou, když se ve fóru registrovala. Jiný člen analyzoval pozadí snímku a dospěl k závěru, že fotografie vznikla ve Stavern.

Společně s profilovým snímkem byl jako doklad přiložený panoramatický pohled z mapové aplikace. Zachycoval zčásti stejné místo, jen z trochu jiného úhlu. Wisting ho poznal. Snímek byl pořízený v přístavu, za deštivého dne někdy koncem jara či v létě. Žena uprostřed na sobě měla šortky, pláštěnku, holínky a tmavě zelený klobouk do deště, který si stáhla do obličeje tak, že jí nebylo vidět do očí.

Wisting uvažoval, podle čeho asi dotyčný zjistil, že fotografie vznikla ve Stavern, a zaměřil se na pozadí. Všiml si kamenné věže na ostrově Citadelløya. To sice byl významný krajinný prvek, znali ho však jen ti, kteří tu žili nebo město někdy navštívili. Ve fjordu za Astrií kotvilo několik plachetnic a průlivem proplouval starý trajekt, který v létě zajišťoval kyvadlovou přepravu na ostrovy.

Wisting si dvěma prsty snímek zvětšil a zjistil, že se dá přečíst název trajektu vyvedený pod kormidelnou. *M/S Viksfjord*.

Zadal ho do googlu a vyjel mu dlouhý seznam výsledků, všechny odkazovaly ke Stavern.

Michelle Norrisová e-mail uzavírala informací, že i když fotografie vznikla ve Stavern, neznamená to nutně, že tam Astria bydlí. Znovu vyjádřila obavy a prosbu, jestli by se Wisting na tu záležitost nemohl podívat detailněji.

Wisting si zprávu přečetl ještě jednou. Některé pojmy pro něj byly nové. *Citizen detectives* a *crowdsolving*. Slyšel o *crowdfundingu* a věděl, že to je forma veřejné sbírky, kdy se lidé skládají na uskutečnění nějakého projektu. Michelle Norrisová udělala něco podobného. Vytvořila na internetu prostor pro setkávání lidí, kteří si říkali *citizen detectives*, doslova občanští detektivové, a ti se snažili přispět k vyřešení vraždy její kamarádky. O jejich schopnostech svědčil fakt, že dokázali vypátrat, že fotografie vznikla ve Stavern.

Podobný princip, tedy zapojovat amatérské detektivy, využívaly některé televizní pořady, v nichž se probíraly nevyřešené případy a kde se vysílaly záběry z průmyslových kamer. Wisting měl s kamerami dobrou zkušenost. Bez ohledu na kvalitu záběrů se vždycky našel někdo, kdo byl schopný určit, jaký model auta právě projel, kdo vyrobil oblečení, které měli zachycení lidé na sobě, nebo dokonce dokázal poznat maskovaného člověka podle pohybů.

Chvilí rozvažoval o informacích, které získal. Pravděpodobně nebyl důvod se znepokojovat. Norsko nebylo tak velké a veškeré vraždy se propíraly v celostátních médiích. Dvaatřicetiletá, už týden pohřešovaná žena by pro novináře představovala pěkné sousto. O ničem takovém se však nikde nepsalo.

I kdyby chtěl zjistit, kdo Astria je, neměl se moc od čeho odrazit. Pomohlo by mu, kdyby věděl, z jaké IP adresy se do diskusního fóra připojovala. Kromě toho Michelle Norrisová

zmiňovala, že Astriina rodina má v Palamósu dům, kam jezdí na prázdniny. To by možná bylo vodítko.

Pustil se do psaní odpovědi. E-mailová adresa odesílatelky končila na .au. Původně předpokládal, že Michelle Norrisová je Španělka, ale zjevně nebyla. Uvedla i telefonní číslo. Vygoogloval si mezinárodní předvolbu a zjistil, že autorka žádosti pochází z Austrálie.

Podíval se na hodinky a propočítal si, že tam teď mají půlnoc.

Zkusil do vyhledávače zadat další výrazy: jméno *Ruby Thompson* a zároveň název města, kde ji zavraždili. Jako první v pořadí mu vypadly odkazy na španělské internetové deníky, ale našel i řadu anglicky psaných článků v australských médiích.

Ruby Thompsonová byla útlá mladá žena se světlými vlasy, kulatým obličejem a hezkýma modrýma očima. Pocházela z jižní Austrálie a do Evropy se vydala na dovolenou. Našli ji na španělské pláži. Policisté zatkli britského batůžkáře, se kterým se cestou seznámila, avšak po třech týdnech vazby ho propustili.

Wisting si přečetl další články, ovšem o moc víc se z nich nedozvěděl. Palamós bylo malé přímořské městečko na pobřeží Středozemního moře v severovýchodní části Španělska, asi hodinu cesty od hranic s Francií. Mrtvolu pětadvacetileté Ruby našel poránu jeden surfař. Voda ji vyplavila na břeh a policie nejprve předpokládala, že se žena utopila. Teprve později se ukázalo, že příčinou smrti bylo uškrcení. Nejnovější článek byl tři týdny starý a zmiňoval, že španělští vyšetřovatelé stále nemají žádného podezřelého.

Mezi výsledky vyhledávání se objevila také internetová stránka Michelle Norrisové. Wisting na ni klikl, dostal se však pouze ke shrnutí případu. Pokud by se chtěl zapojit do diskuse, musel by si vytvořit uživatelský profil a požádat o přístup.

Vrátil se do policejního systému, prohledal veškerá hlášení o pohřešovaných osobách a veškeré zaevidované sebevraždy za poslední týden, ale nenašel nikoho odpovídajícího věku a pohlaví. Prověřil dopravní nehody a požáry, při nichž došlo k úmrtí, a rovněž všechny případy z celého Norska označené kódem 9701, což bylo označení pro podezřelé úmrtí. Jednalo se o případy, kdy smrt nastala náhle a nečekaně a teprve policejní vyšetřování mohlo vyloučit nebo potvrdit, zda se jedná o cizí zavinění. O některých se psalo v médiích. Jeden se týkal narkomana, který tropil výtržnosti na palubě autobusu v Hedmarce. Řidič ho nakonec vysadil. Další den byl narkoman nalezen zmrzlý v příkopu.

Procházení databází zabralo Wistingovi skoro hodinu, ale závěr zněl jasně. Astria, nebo jak se žena jmenovala, se mezi uvedenými oběťmi nevyskytovala.

Napsal Michelle formální odpověď, požádal o IP adresu a také se zeptal, jestli Astria neuvedla nějaké bližší informace o své rodině a prázdninovém domě ve Španělsku. Pak se oblékl a vyrazil ven odklízet sněh.

První sníh přišel se studeným severovýchodním větrem teprve před týdnem. V noci ho napadlo přes půl metru. Od té doby na obloze visely šedivé mraky a sněžilo ještě několikrát.

Wisting zasunul hrablo do udusané vrstvy, kterou před vjezd k Lininu domu nahnul sněžný pluh. Napadlo ho, že sníh musel začít padat přibližně v době, kdy o sobě naposledy dala vědět Astria.

Kdesi poblíž vrčela sněhová fréza. Wisting si posunul čepici. Nejdřív proházela cestičku k domovním dveřím, pak se pustil do odhrnování závějí po obou jejích stranách.

Do domu o kus výš se nedávno nastěhovala rodina s dětmi. Wisting se s nimi ještě neseznámil. Děti si často hrály venku, jenže na Amálku byly asi moc velké. Chlapec vypadal tak na deset dvanáct let a holčička mohla být přibližně o dva roky mladší. Amálce bylo teprve pět.

Narovnal se a na sourozence se zadíval. Stavěli sněhuláka, ale pořád se u toho kočkovali. Házeli po sobě sněh a strhávali se na zem. V ulici jiné děti nebydly a Wisting nevěděl, jestli už se Amálka s těmi dvěma seznámila.

Najednou se holčička rozbřečela. Vydusala po schodech a zmizela v domě.

Wisting dál rovnoměrnými pohyby odklízela sněhovou nádlíku. Cítil, jak se mu potí hlava. Uvažoval o tom, že v Austrálii teď mají léto.

V e-mailu Michelle Norrisové se mezi řádky skrývaly obavy, že se Astrii něco stalo kvůli tomu, co zjistila nebo na co kápla.

Takové starosti byly ovšem přehnané. Wisting si neuměl představit, jak by ji mohlo pátrání od stolu, které podniká coby anonymní žena na neznámém místě v Norsku, jakkoli ohrozit.

Přesto se zabýval dvěma otázkami: Kdo je Astria a proč se úplně odmlčela?

V hlavě mu šrotovalo, ničeho se však nedobral.

Jakmile sněhovou nadílku zdolal, vrátil se domů. Po sprše si ohřál zbylé tři kousky pizzy. Když si sedal k televizi, píchlo ho v kříži. Také svaly měl pěkně namožené.

Natáhl se po iPadu, zapnul ho a zjistil, že dorazil další e-mail od Michelle Norrisové. Děkovala mu, že se té záležitosti věnuje, a psala, že Astria se podobně jako řada jiných uživatelů připojovala do diskusního fóra prostřednictvím VPN serveru. To znamenalo, že přenos dat byl šifrovaný a že se její IP adresa nedá vystopovat.

Astria toho o své rodině a prázdninovém domě v Palamósu moc neuvedla, psala Michelle dál. Přikládám popis, kterým se představila ostatním uživatelům.

Následoval zkopírovaný text, v němž Astria psala, že v její rodině nemá nikdo rád zimu, sníh ani lyžování, a proto místo tradiční chaty na horách vlastní prázdninový dům v Palamósu. V dětství tam pobývala několikrát ročně a město zná dobře. V pondělí 17. dubna ráno šla běhat a při tom zjistila, že policie uzavřela místní pláž. Na kraji vody leželo tělo Ruby Thompsonové. Astria přihlížela, dokud policie neskončila s ohledáním a nenechala ho odvézt. Domnívala se, že se ta žena nešťastnou náhodou utopila, a když se dozvěděla, že policie pátrá po vrahovi, vyděsilo ji to. Rozrušovalo ji, že pachatel ještě nebyl dopaden. Proto se zapojila. Chtěla pomoci a slibovala, že se při své příští návštěvě Palamósu může na místě porozhlédnout.

Wisting zvedl oči, zadíval se k oknům a na sníh venku. Možná Astria odjela do Španělska. To by aspoň vysvětlovalo, proč v registrech nenašel žádné záznamy.

E-mail neobsahoval nic, na co by bylo potřeba odpovídat.

Když si Wisting předtím hledal a četl články o vraždě, v několika našel snímek pláže z doby, kdy na místě pracovala

policie. Vrátil se k němu. Byl pořízený z dálky. Na písku parkovala dvě policejní auta. Tělo už bylo vytažené z vody a leželo zakryté mezi vozidly. Jeden policista mluvil s několika mladými lidmi se surfy. O kus dál vše pozoroval hlouček zvědavců. Wisting si fotografii zvětšil, chtěl se podívat, jestli mezi nimi není Astria, ale výřez byl moc malý a neostrý. Nedalo se poznat, jestli přihlízející jsou muži, nebo ženy, ani jestli někdo z nich na sobě nemá běžecké oblečení.

Poslední kousek pizzy už vystydl a trochu okoral. Wisting ho žvýkal a mezitím si vyhledal e-mail s Astriinou fotografií. Něco mu napovídalo, že tu Astria nebydlí a v létě jen přijela na návštěvu. Na snímku stála uprostřed kaluže, na sobě oblečení do deště. Trochu to vypadalo, že obrázek byl naaranžovaný tak, aby vytvořil vtipnou vzpomínku na popršenou letní dovolenou. Navíc o sobě Astria uvedla, že pracuje jako analytička výrobních procesů. V Larviku a Stavern moc průmyslových podniků nebylo. Na druhou stranu to vypadalo, že jde spíš o poradenství, které lze provozovat odkudkoli. Současně bylo zvláštní, že by si jako turistka přibalila klobouk do deště. Pláštěnku a holínky si norští dovolenkáři většinou vozili, nepromokavý klobouk však součástí jejich výbavy nebýval, něco takového mívali na věšáku spíš majitelé chat.

Astrie bylo dvaatřicet let, o trochu méně než Line. Wistinga napadlo, kolik tak asi žije v jejich okrese dvaatřicetiletých žen. Celkový počet obyvatel se tu blížil padesáti tisícům, což znamenalo průměrně tři sta osob každého pohlaví v jednotlivém ročníku. Kdyby se jednalo o oficiální vyšetřování, mohl by si přesná čísla a jmenný seznam vyžádat z registru obyvatel. Ale i bez toho by se nejspíš našel nějaký její vrstevník, který by ji na snímku poznal, ačkoli jí obličej zakrývala krempa klobouku. Někdo, kdo s ní pracoval nebo se s ní jinak pravidelně stýkal. Kdyby Wisting vyvěsil fotografii na facebook, získal by odpověď nejspíš během večera.

Při tom pomyslení se najednou sám cítil jako amatérský detektiv.

Přišel mu další e-mail. Pozvánka od Michelle Norrisové, aby se připojil k vyšetřovacímu fóru.

V případě figuruje norské jméno, psala pouze.

Odložil iPad na stůl a zvedl ovladač televizoru. Už se té záležitosti věnoval víc než dost.

V sobotu ráno se Wisting probudil nezvykle pozdě. Přesto když vstával, panovala venku ještě tma.

Pustil si jako zvukovou kulisu rádio a dal se do čtení internetových deníků. Vzal to od těch místních.

V jednom článku našel snímek Ellinor Brinkové. Znal ji ze školy. Pracovala teď jako realitní makléřka. Článek popisoval nový projekt určený mladým lidem, kteří jinak nedosáhnou na vlastní bydlení.

Na fotografii vypadala unaveně, text ji však líčil jako zápalenou a energickou.

Wisting věděl, že byla dvakrát vdaná. Jejich městečko se nedalo označit zrovna za velké, takže takové zprávy se vždycky roznesly. Poprvé si vzala prodejce aut Moberga. Tohle manželství moc dlouho nevydrželo. Pak se vdala znovu, tentokrát za bankéře, a přijala jeho příjmení: Isaksenová. Narodili se jim dva synové, ale manželé se rozvedli, ještě než děti dospěly, a Ellinor se vrátila k dívčímu jménu. Její starší syn teď pracoval v jedné finanční společnosti v Oslu. Mladší Trond jí dělal starosti. Včera na něj Wisting nechal uvalit vazbu.

Ellinor za ním kvůli tomu zašla na stanici a požádala ho, jestli by ji mohl informovat, jak se synův případ vyvíjí. Přísně vzato tohle Wistingovi povinnost mlčenlivosti neumožňovala, protože Trond Brink Isaksen byl dávno dospělý, bylo mu přes třicet.

Přesto nyní vytáhl její vizitku a vytukal číslo.

Ellinor telefon zvedla okamžitě.

„Volal ti jeho advokát?“ zeptal se jí. „Poprosil jsem ho o to.“

„Nikdo se mi neozval. A v novinách taky nic nepíšou,“ odpovíděla.

Sdělil jí, že na syna byla uvalena dvoutýdenní vazba.

Ellinor se v hlase ozývalo napětí. Nechtěla, aby Tronda pustili. Ráda by, aby ve vazbě zůstal přes Vánoce, pak by totiž aspoň věděla, kde se nachází. Když předtím za Wistingem zašla na stanici, žádala po něm, aby ho nechal odsoudit, protože v tom případě by se mu mohlo dostat pomoci.

„Co nastane po těch čtrnácti dnech?“ zajímala se.

Wisting jí vysvětlil, jak budou ve spolupráci s policejním právníkem postupovat. Požádají o prodloužení vazby až do zahájení soudního řízení a pokusí se dohodnout se správním odborem vězeňské služby, aby Trondovi během odpykávání trestu zajistili odvykací léčbu.

Ellinor mu poděkovala, třebaže jí neslíbil žádnou zvláštní pomoc. Všem by prospělo, kdyby její syn přestal užívat drogy a páchat trestnou činnost.

Jen co zavěsil, vybavil si, že Ellinor mívala psa jménem Milos. Jmenoval se stejně jako ten řecký ostrov v Egejském moři. Wisting tam nikdy nebyl, ale měl pocit, že někde zaslechl, že snad Milos znamená jablko.

Napadlo ho, proč si Astria zvolila právě takovouhle přezdívku. Jméno si vyhledal a zjistil, že se skutečně mohla inspirovat řeckou mytologií, jak zmiňovala Michelle Norrisová. Řekové totiž měli bohyni spravedlnosti jménem Astraiia.

Dál o výběru přezdívky dumat nemohl, protože vrzly domovní dveře. Ozvalo se „Ahoj!“ a vstoupila Line.

Zvedl se, došel ke skřínce nad dřezem a vytáhl z ní hrnek na kávu.

„To tys mi odhrabal sních?“ zeptala se dcera.

Měla ve tvářích svěží ruměnc.

Wisting s úsměvem přikývl.

„Kde je Amálka?“ chtěl vědět.

„Vyzvednu ji později,“ odpověděla Line a posadila se. „Potřebuju ještě něco vyřídit.“

Vnučka byla u Lininy kamarádky Sofie, která měla stejně starou dcerku. Line a Sofie si vzájemně vypomáhaly. Obě

byly matky samoživitelky a nárazově hodně pracovaly. Line po Amálčině narození omezila novinářskou činnost a teď byla na volné noze. Dál sice občas psala články, ale zároveň si ji najala jedna produkční společnost připravující dokumentární seriál o jistém starém případě zmizení. A právě kvůli tomu se Line práci věnovala víc než jindy.

„Šlo to dobře?“ zeptal se Wisting.

Vlastně ani nevěděl, co dcera poslední dny dělala, jen že byla natáčet rozhovory někde na samém jihu Norska.

„Jo jo, blížíme se do finále.“

Nalil jí kávu.

Na stole ležela vizitka Ellinor Brinkové. Line ji zvedla a přejela palcem po logu realitní firmy.

„Hodláš se stěhovat?“

Wisting zavrtěl hlavou.

„Její syn se dostal do vazby. Slíbil jsem jí, že jí pomůžu vyřídit praktické záležitosti.“

Line vizitku odložila a rozhlédla se.

„Měl by sis sem dát nějakou výzdobu, už je prosinec. Míváš přece světýlka na keři před domem.“

„Loni přestala fungovat,“ opáčil Wisting.

„Tak si kup nová.“

Dcera vstala a vydala se do místnosti, kde Wisting skladoval vánoční dekorace. Vzápětí se vrátila s velkou kartonovou krabicí. Vyčuhovala z ní špička adventního svícnu.

„Mám ti s tím pomoci?“ nabídla se.

Wisting zavrtěl hlavou.

„Postav ji tamhle,“ ukázal na linku.

Line krabici odložila a svícen vytáhla. Otréla z něj prach a umístila ho do kuchyňského okna.

„Nechceš k nám dneska přijít na večeři? Udělám asi něco z jednoho hrnce. Dojedu s Amálkou nakoupit.“

„Rád.“

„Amálka si k Vánocům přeje iPad,“ pokračovala Line.

„Dostane ho?“

„Ode mě ne.“

Wisting si přitáhl svůj iPad a rozklikl Astriinu fotografii. Byly s Line podobně staré.

„Neznáš ji náhodou?“

Dcera si tablet vzala, na snímek se podívala a zvětšila si ho.

„Měla bych?“

„Fotka je ze Stavern.“

„To vidím,“ řekla, ale nakonec zavrtěla hlavou. „Může to být kdokoli. Oč jde?“

Wisting si lokl kávy. Do vysvětlování se mu moc nechtělo, přišlo mu složité.

„Asi o nic,“ pronesl.

Line mu iPad podala, z ruky ho však nepustila.

„O něco ano,“ namítla.

„Zatím nevím. Dostal jsem cosi jako oznámení o pohřešované osobě.“

„Co znamená ‚cosi jako oznámení‘?“

Wisting rozmýšlel, jak by jí to měl objasnit.

„Je pohřešovaná na internetu,“ řekl nakonec a vysvětlil souvislosti.

Line sevřela obličej v dlaních, což dělávala při přemýšlení často.

„Co s tím provedeš?“

„Moc toho nenadělám.“

Dcera si sedla zpátky na židli.

„Spousta lidí tráví většinu svého života na internetu. Tam se pohybují, tam pracují, tam se setkávají s jinými lidmi. Kdyby se na vás obrátil zaměstnavatel, že mu už týden do práce nepřišel zaměstnanec, asi byste to prověřili, ne?“

„To je něco jiného,“ nesouhlasil Wisting.

Line se napila kávy a zavrtěla hlavou.

„Neřekla bych,“ namítla.

„Problém je, že nikdo neví, co je ta žena zač. Navíc jsem to prověřil. Nenašel jsem nic, co by se dalo klást do souvislosti s jejím zmizením.“

„Takže si myslíš, že se jí mohlo něco přihodit?“

Wisting si poposedl.

„Rád bych věděl, co je zač.“

„Díval ses na ten případ?“

„Na jaký případ?“

„Na tu vraždu ve Španělsku.“

Wisting zavrtěl hlavou.

„Je třeba se zaregistrovat a přihlásit uživatelským jménem a heslem.“

„Tak se zaregistruj.“

„Jasně, ale k čemu by mi to bylo?“

„Nevyšetřují se snad případy zmizení právě takhle? Kriminalisté si prohlédnou místo, na kterém se zmizelá osoba naposledy vyskytovala, a promluví si s těmi, s nimiž byla naposledy ve styku.“

Wisting jen s úsměvem mávl rukou.

„Tady přece žádné oficiální vyšetřování neprobíhá.“

Line se zvedla.

„Prozatím,“ podotkla.

Wisting nakonec koupil jak venkovní vánoční osvětlení, tak iPad pro Amálku. Nevěděl, co by jí měl pořídit jiného. Přístroj byl drahý, ale přece jen šlo o jeho jedinou vnučku. Zároveň čekal u pokladny, vzpomínal, co v dětství obvykle dostávali k Vánocům Line a její bratr. Vybavovaly se mu oslavy vánočních svátků, jenom ne to, co leželo pod stromečkem. Všechno včetně výzdoby a přípravy jídla zařizovala Ingrid. Dárky mívala obvykle nakoupené ještě před začátkem prosince.

Když později zdobil stromek před domem, dál si prozpěvoval koledu, kterou vyslechl cestou domů v autě. Děti od nových sousedů skotačily ve sněhu. Opřely si o zeď žebřík a skákaly z něj do závěje.

Najednou se objevila Amálka.

„Jdeš mi pomoci?“ zeptal se jí.

„Klidně.“

Podal jí světelný řetěz, jen jí pomohl umístit ho na nejvyšší větve.

„Už ses seznámila s těmi novými sousedy?“ zeptal se, protože zaslechl rozjařený dětský výskot.

Amálka zavrtěla hlavou.

„Tak se s nimi seznam,“ navrhl jí.

„Seznámím,“ slíbila mu holčička a zamluvila to.

Vylíčila mu, co dělala od doby, kdy napadl sníh. Že postavila ve školce sněhuláka, byla bobovat a bruslit.

Hned jak světýlka rozsvítili, vyrazili k Line na jídlo. Amálka se pak s miskou brambůrků usadila před televizorem a Wisting pomáhal dceři sklidit ze stolu.

„Už ses věnoval tomu španělskému případu vraždy?“ zájímalo ji.

Wisting zavrtěl hlavou. O té záležitosti s Astríí přes den přemýšlel, ale na internetové fórum se nepřihlásil. Nevěděl pořádně, jaký postoj by měl vůči němu zaujmout. Nabyl dojmu, že tam probíhá něco mezi policejním vyšetřováním a novinářskou prací, protože tam náhodné soukromé osoby suplují práci policie ve snaze vyřešit to, co policie sama nezvládla.

Line položila na stůl svůj notebook a otevřela ho. Rychle se proklikala ke stránce týkající se vraždy Ruby Thompsonové a klepla na tlačítko, že se chce stát součástí komunity.

Darby, napsala do kolonky Uživatelské jméno.

„To je z jednoho filmu,“ vysvětlila, než se stihl Wisting na cokoli zeptat.

Podle její odpovědi usoudil, že tuhle přezdívku používá na internetu často.

Line si vytvořila heslo a přešla k dalšímu kroku. Než směla vstoupit do fóra, musela uvést rok narození a národnost. Navíc tam bylo políčko, kam měla vepsat, proč ji případ zajímá a čím by podle svého názoru dokázala přispět. Udala, že se obecně zajímá o nevyřešené kriminální případy. V zásadě mohla napsat cokoli. Vystupovala tu zcela anonymně a nikdo neměl možnost uvedené informace jakkoli ověřit.

Nakonec následovala výzva, aby nahrála svůj portrét. Zvolila fotografii sněhuláka, kterého Amálka postavila s kamarádkou, u níž byla na návštěvě.

Na hlavní stránce bylo nahoře v pravém rohu počítadlo – ukazovalo, kolik dní uplynulo od Rubyiny vraždy. Dnes tam stálo 238.

Michelle Norrisová se prezentovala jako správkyně stránky, ale ve svém jméně si přehodila první písmena, a tudíž uváděla, že se jmenuje Nichelle Morrisová, uživatelské jméno Nichelle. Sdělovala, že se s Ruby přátelila, a popisovala, jak si kamarádka našetřila na vysněnou cestu do Evropy, jejímž cílem byla Skandinávie. Měsíc poté, co opustila Austrálii, však tenhle sen vzal brutálně zasně.

Michellin profilový snímek zachycoval mladou zrzku se zelenkavýma očima.

Samotná stránka byla zjevně rozdělená na dvě části. Jednu tvořilo čistě diskusní fórum, kde uživatelé předkládali různé teorie a debatovali o nich a kde se řešily různé stopy. Druhá část se týkala probíhajícího vyšetřování a byla rozdělená do sekcí. Jejich názvy toho moc neprozrazovaly. Šlo o jména jednotlivců, restaurací nebo jiných míst, zatímco jiné sekce se očividně týkaly videozáznamů a svědeckých pozorování. Každá sekce měla odpovědného vedoucího. Astria tu založila sekci fotografií. Snažila se v ní soustředit veškeré snímky pořízené v Palamósu během posledních čtyřiaadvaceti hodin před nálezem Rubyina těla, protože Ruby a její vrah mohli být na některém zachycení. Shromažďování obrazového materiálu tvořilo součást práce, jejímž cílem bylo zmapovat Rubyiny pohyby.

Zpočátku Astria do téhle složky patrně nahrávala snímky vyvěšené na sociálních sítích. Hlavním zdrojem jí byl instagram. Pomocí jisté funkce se k fotografiím automaticky připojovala zeměpisná poloha. Astria kontaktovala lidi, kteří tyhle snímky vyvěsili. Pověděla jim o vraždě, požádala je o originály a nepublikované záběry a vyptávala se jich, jestli neznají někoho dalšího, kdo na místě také fotografoval. Skoro každý člověk, na kterého se obrátila, o někom takovém věděl. Tímhle způsobem množství shromážděného materiálu exponenciálně narůstalo. K posledním úpravám v příslušné sekci došlo před deseti dny, přesto obsahovala téměř dva tisíce snímků.

Astria je roztrídila chronologicky podle okamžiku pořízení a označila názvem ulice nebo místa. Všechny uložila do databáze, kde bylo možné vybrané snímky umístit na časovou osu nebo na mapu. Wistinga to ohromilo. Narůstající množství informací vždycky představovalo výzvu, protože bylo těžké všechno nějak přehledně uspořádat.

Line se prokousávala fórem dál. Rozklikla seznam snímků, které zachycovaly Ruby Thompsonovou. Z posledního dne

před vraždou jich bylo celkem šestnáct. Jediným kliknutím se rozmístily na mapě města. Většina vznikla na pláži mezi jednou a druhou odpolední během nějaké akce. Několik set lidí najednou vybíhalo do moře. Ruby se nacházela mezi diváky. Wisting ji poznal podle článků v novinách, ovšem když Line přejela přes příslušný obrázek myši, objevilo se Rubyino jméno i v popisku. Mladá Australanka na sobě měla volné bavlněné kalhoty, rozepnutou khaki košili a pod ní tričko a na hlavě okrově žlutou pletenou čapku. Vedle ní stál podobně starý muž s rozcuchanými vlasy po ramena a s kelímkem kávy v jedné ruce. *Jarod Denham*, hlásal popisek umístěný přes mužův hrudník.

„Kdo je to?“ zajímalo Line.

„Nevím,“ odpověděl Wisting. „Seznámila se cestou s nějakým Angličanem. Zadrželi ho a uvalili na něj vazbu, ale později ho propustili. Mohl by to být on.“

Celkem Ruby Thompsonová figurovala na sedmi snímcích z pláže ve čtyřech různých záběrech pravděpodobně od čtyř různých fotografů. Tři fotografie byly pořízené z dálky a Ruby se dala poznat podle žluté čapky. Na jednom snímku byla označená další osoba. *Mathis Leroux*. Sportovní, asi dvacetiletý mladík tmavé pleti.

„Vytvoř časovou osu,“ požádal dceru Wisting.

Šestnáct miniaturních obrázků se složilo do řady. Poslední nesl označení *Hotel Nauta* a vznikl v 19.46. Line na něj klikla. Jednalo se o záběr z venkovní bezpečnostní kamery. Ta byla namontovaná poněkud vysoko, a proto zabírala ulici zešikma. Snímek byl díky vysokému rozlišení kvalitní. Ruby Thompsonová měla na hlavě tutéž žlutou pletenou čapku a stejné oblečení jako během dne. Kráčela sama po chodníku, od každého ucha jí vedl tenký bílý kabel. Hlavu držela zdviženou a pootočenou ke straně, jako by si prohlížela některý z činžáků v ulici.

Wisting ukázal na předchozí snímek na časové ose. *Catalunya pizza – 19.42 h.*

Tenhle záběr pocházel z bezpečnostní kamery namontované za barovým pultem. Ruby Thompsonová vycházela dveřmi na protější straně místnosti, přes rameno měla batoh a na hlavě čapku.

„Zjevně je sama,“ podotkla Line.

Vrátila se k časové ose a rozklikla fotografii pořízenou o hodinu dřív. Zachycovala totéž místo. Ruby Thompsonová procházela stejnými dveřmi, jen dovnitř. Kamera ji zachytila uprostřed pohybu. Rubyin obličej zářil, jako by mladá žena zahlédla v lokále někoho známého.

„Kdy ji zabili?“ zeptala se Line.

„Nevím. Našli ji na pláži další den kolem půl deváté dopoledne.“

Line postupovala po časové ose pozpátku. Rozklikla snímek z palubní kamery auta. Ruby Thompsonová šla sama po chodníku. Tomuhle snímku předcházela fotografie neznámé ženy s kočárkem v přístavu, která se na fotografa usmívala. Za ní kráčela Ruby se dvěma mladíky: Jarodem Denhamem a Mathisem Lerouxem. Byl tu také snímek z pojízdného kiosku s kávou, Ruby figurovala v pozadí. Nakonec Line došla až ke snímkům z akce na pláži.

„Určitě na některém taky je. Myslím Astrii. Trávila tam přece Velikonoce. Je tu šestnáct fotek Ruby Thompsonové. Pokud se Astria ten den pohybovala venku, bylo by divné, kdyby se náhodou na některém záběru taky nevyskytovala.“

Wisting přitakal.

„Je to dost pravděpodobné,“ souhlasil a přelétal pohledem mezi jednotlivými tvářemi na monitoru. „A bude tam i vrah,“ dodal.

Uživatelské jméno: Nichelle

Michelle Norrisová si přitáhla židli k psacímu stolu. Patnáctipalcový monitor před ní představoval otevřené okno do světa. Někde tam se vždycky nacházel někdo, kdo měl specifické znalosti nebo přístup k informacím, po nichž se pídila.

Mezi druhou a pátou ranní panoval ve fóru největší ruch. V tu dobu totiž bylo v Evropě odpoledne. Michelle ten čas vyhovoval, protože bar, v němž pracovala, zavíral v jednu ráno, domů se ovšem zřídka dostala před druhou.

Online bylo dalších sedm uživatelů. Regulus, Effie P., Opa-la, MrsPeabody, Kenzie, Shelook a ApofeniX.

Pouze ApofeniX přinesl nějaké informace, Michelle však nevěděla, jak s nimi naložit. Prozatím žádný jeho příspěvek nekomentovala, tomu se věnovalo dost ostatních uživatelů. Jeho teorie posouvaly celý projekt jiným směrem. K čemusi rozsáhlejšímu. Většímu. Naznačovaly, že by se mohlo jednat o pachatele, který už zabíjel dřív a svůj čin zopakuje. Michelle se taková představa nezamlouvala. Odvracela pozornost od Ruby a měnila ji v pouhé číslo v řadě.

Norský policista se jí už neozval. Ani se nepřihlásil do fóra. Od chvíle, kdy byla připojená naposledy, se tu objevil jen jeden nový člen: Darby.

Darby byla Norka, ale moc toho o sobě neprozradila.

Michelle svažila čelo a uvažovala, jestli tu může být nějaká souvislost. Jediným norským členem byla doposud Astria. Čtyřiaadvacet hodin poté, co Michelle kontaktovala norskou policii, se ve fóru objevil nový norský člen.

Bude to nejspíš náhoda, usoudila nakonec.

Policista, který odpověděl na její podnět, byl patrně odborník na svém místě. Michelle si vygooglovala jeho jméno a vyjela jí řada výsledků souvisejících s vyšetřováním vražd a jiné závažné trestné činnosti. Na mnoha snímcích stál za lesem mikrofonů. Pohled měl pevný a věčný, přitom zároveň vřelý. Díky vráskám v koutcích očí působil jeho ostře řezaný obličej měkce.

Některé fotografie, které si Michelle prohlédla, se vztahovaly ke starým případům. Na nových snímcích měl policista výraznější rysy. Vrásky se mu postupem času prohlubovaly, jako by ho poznamenalo každé těžké rozhodnutí, které musel v životě učinit.

William Wisting.

Překvapilo ji, že na svůj neurčitý e-mail vůbec dostala odpověď, a ještě víc, že jí ten policista položil doplňující otázky a podal jí podrobné vysvětlení.

V patře nad ní se ozvaly kroky. Michelle se zvedla a vydala se k balkonovým dveřím. Potřebovala si před spaním zakouřit.

Horko pomalu polevovalo. Noční vzduch byl vlahý.

Zapálila si, a zatímco šlukovala, přemýšlela o Ruby. Dva dny před Novým rokem by oslavila šestadvacetiny.

Město hučelo. Kdesi hrála hudba. V rychlém rytmu, ale příliš daleko na to, aby se dalo rozpoznat, jaká přesně. O ulici dál se míhalo červené a modré světlo majáčku nějakého výjezdového vozidla. Auto zrychlilo, nicméně sirénu nezapnulo.

Michelle se naklonila přes zábradlí. Dvacet metrů pod ní stál muž se psem na vodítku. Pes se vykálel na trávník. Muž se rozhlédl a šel dál, aniž po zvířeti uklidil.

Ohlédla se a přes balkonové dveře se zadívala na monitor.

Španělským kriminalistům musely být informace, které do fóra vložil ApofeniX, jistě známé. Na Michelle jejich práce příliš velký dojem prozatím neudělala, zjevně však měli systémy,

s jejichž pomocí dokázali vyhledávat podobnosti stejně jako ApofeniX.

Naposledy potáhla, cigaretu típla a hodila ji přes zábradlí.

Když se vrátila k počítači, byl už ApofeniX odhlášený. Dnes s žádnými novinkami nevyrukoval. Přednášel matematiku na univerzitě v Barceloně, ale neuvedl, z jakého důvodu se v případě angažuje.

Jeho první příspěvek se týkal jiné ženy zavražděné v Palamósu. Jednalo se o dvanáct let starý čin s jistými shodnými rysy. Obě ženy byly stejně staré, batůžkářky, obě pachatel uškrtil, obě se našly nahé na pláži. Neznamenal to však, že se jednalo o téhož pachatele.

Po Rubyině vraždě policie zadržela Jaroda Denhama, jenže jakmile přišly výsledky analýzy DNA, musela ho propustit. V oné dvanáct let staré vraždě nebyly biologické stopy k dispozici. Mrtvola ležela v moři příliš dlouho.

Jarod tu měl také uživatelský profil. Říkal si Jade. Michelle o tom věděla, protože ho přizvala, a z vyšetřování vedeného proti němu sem nahrála řadu policejních hlášení. Jeho přezdívku tvořila první dvě písmena křestního jména a první dvě písmena příjmení. Michelle se domnívala, že nikomu jinému ve fóru nedošlo, o koho jde. V jednom diskusním vlákně se probíralo, že byť ho policie nechala jít, je přece jenom vinen. Rozvívěla se tu teorie, že stopy DNA nalezené na Rubyině těle pocházely ze styku s jiným mužem, a když Jarod zjistil, že Ruby byla s někým jiným, přestal se ovládat.

Klidně se mohlo stát, že si Ruby našla jiného chlapa. Nebyla stvořená pro trvalý vztah. Neustále se hnala vpřed, chtěla se seznamovat s novými a novými lidmi. V chatu se Michelle svěřila, že se s Jarodem vyspala hned první večer, co se seznámili. A sex s náhodnou známostí neměla poprvé. Jenže muži často stáli o víc. I z toho důvodu se vydala na roční cestu. Chtěla utéct před všemi potížemi.

Jarod žádný z těch příspěvků nekomentoval, ale ve chvílích, kdy se diskuse příliš rozhořela, cítila Michelle sama povinnost do vlákna vstoupit a připomenout ostatním, že Jarod má alibi na většinu večera, kdy k vraždě došlo. Přes facetime si povídal s přáteli doma v Londýně a byl aktivní na síti. Protiargument zněl, že španělská soudní lékařská komise kladou dobu smrti do okna mezi dvaadvacátou večerní a druhou ranní. Co se událostí po půlnoci týkalo, mohla se policie opřít jen o Jarodovu výpověď, že ležel v posteli.

Pokud se nejednalo o náhodné přepadení, jako zajímavější se jevila jiná jména. Syn manželů provozujících kemp, v němž Ruby bydlela. Pak tu byl Leo Pérez z plážového baru a rovněž Olaf. Nor, od něhož si Ruby a ostatní kupovali marihuanu.

Michelle se případu věnovala už tři měsíce a měla pocit, že se v něm slušně orientuje, přesto nedokázala veškeré informace poskládat do jasného obrázku, který by jí řekl, co se kamarádce stalo. Byla tu spousta nápadných a podezřelých okolností a také kolovala řada fám. Odlišit spekulace od událostí skutečně souvisejících s případem, které by směřovaly k řešení, pro ni bylo na rozdíl od zkušených kriminalistů těžké.

Uživatelské jméno: Darby

Wisting seděl v pracovně v prvním poschodí u stolního počítače. Přestože byl v domě sám, zavřel si dveře.

Line mu poslala přihlašovací údaje do internetového fóra, byť ji o to nežádal. Nepřipojila vysvětlení ani cokoli jiného. Když se po večeři sbíral k odchodu domů, o Astrii a případu vraždy ve Španělsku už nepadlo ani slovo. Probrali jen počasí a nedělní vánoční oběd s dědečkem. Ve chvíli, kdy vstupoval do svého domu, ale na případ opět myslel.

Internetové fórum představovalo samostatné společenství. Hovory se tu vedly nejen o vraždě, nýbrž i o všedních tématech. Uživatelé psali, co dělají, zmiňovali se o rodině, práci i počasí v místě jejich pobytu. Jedna uživatelka upekla koláč a sdílela odkaz na recept, jiný uživatel se ptal na možnou léčbu vyrážky a kdosi mu doporučil vhodnou mast. Noví členové tu byli vítáni. Fórum připomínalo pracoviště, kde se mluví nejen o práci, ale kde se také rozvíjejí sociální vztahy. Zdálo se, že se všichni znají, ačkoli nikdo ve skutečnosti nevěděl, kdo se za anonymními uživatelskými jmény skrývá. Ani Astria nutně nemusela být člověkem, za něhož se vydávala.

Jedna sekce ve fóru obsahovala policejní hlášení, což bylo poněkud nešťastné a jistě nezákonné i ve Španělsku a v Austrálii, nebo kde bylo fórum vlastně registrované. Protože vyšetřování vraždy Ruby Thompsonové stále probíhalo, mohlo zveřejňování policejních materiálů poskytnout vrahovi výhodu.

Dokumenty byly přeložené do angličtiny, pravděpodobně proto, že policie zadržela Rubyina anglického spolucestujícího. Nejspíš právě jeho prostřednictvím se pak dostaly do fóra.

Wisting si jako první přečetl hlášení z ohledání místa nálezu. Rubyino tělo vyplavilo moře na městské pláži. Jednalo se o část stejné pláže, na níž byla Ruby zachycena při akci, která se tam odehrávala předchozího dne. Nález byl oznámen jako nález utopence, ale policejní hlídka, která na místo dorazila, rychle přivolala kriminalistické techniky. Ruby byla od pasu dolů nahá, na sobě měla jen modrý pletený svetr a pod ním černé tričko. Na jejím těle byla patrná řada řezných ran a jiných poranění a na krku velké modřiny. Rány vznikly nejspíš poté, co ji vrah hodil do moře, tělo se zřejmě odíralo o pobřežní skalisko nacházející se o něco severněji. Závěr v pitevním protokolu stanovoval jako příčinu smrti uškrcení. V hlášení nebyly zmíněné stopy po znásilnění, přesto v něm stálo, že oběť mohla mít během posledních osmačtyřiceti hodin pohlavní styk.

Wisting se po přečtení pár stránek zvedl a došel si pro poznámkový notes.

Ruby Thompsonová byla původně zaregistrována jako neznámá oběť. Případ se dostal do médií a na to, o koho by se mohlo jednat, upozornil majitel kempu, v němž bydlela. V tu chvíli už uplynuly tři dny od doby, kdy ji někdo viděl naposledy. Její australský pas ležel v bungalovu, který si pronajímala, a právě podle průkazové fotografie ji identifikovali. Totožnost následně potvrdila analýza vzorku DNA odebraného ze zubního kartáčku a nakonec rodinný příslušník z její domoviny.

Proč byl zadržen Jarod Denham, bylo poněkud nejasné. Z výsledku vyplynulo pouze tolik, že Ruby podezíral, že mu ukradla peníze a marihuanu. Dvěma surfařům se svěřil, že ji s tímhle zjištěním hodlá večer konfrontovat.

Wisting přikývl, jako by si právě potvrdil podezření. Vyšetřovatelé totiž vždycky hledají nesrovnalosti a sám ze zkušenosti věděl, že násilný trestný čin je obvykle důsledkem konfliktu vyvolaného zradou nebo jinými silnými emocemi.

Jarod Denham se při prvním výslechu o svém podezření na krádež nezmínil, ale když ho pak policisté konfrontovali s výpověďmi obou surfařů, potvrdil, že je to pravda. Nicméně dodal, že neměl příležitost věc s Ruby probrat. Do chvíle, než si šel lehnout, se do kempu nevrátila.

Během prohlídky bungalovu se pod Rubyinou matrací našel sáček s marihuanou a na něm Jarodovy otisky prstů, ovšem fakt, že se tím jeho podezření potvrdilo, neměl žádnou důkazní hodnotu.

V bungalovu policie zajistila také několik dalších předmětů, které nepatřily Ruby a které zmizely ze stanů a z kempových chatek.

Wisting se proklíkal dál a začal si číst výslechy lidí, které Ruby během svého pobytu v Palamósu potkala, při tom si zapisoval jména, místa, časové údaje a heslovité poznámky. Propojoval související informace a podtrhával si to, co považoval za důležité, nebo si zakroužkoval okolnosti, jež se mu zdály nejasné. V tom byl školený. Takové práci se věnoval přes třicet let. Potřeboval nasát veškeré složky případu. Roztřídit si je, porozumět jim a strávit je.

Venku opět začalo sněžit. Ve žlutém světle pouličních lamp byly vločky dobře vidět.

Wisting znovu vstal, došel si pro pití a vrátil se k monitoru.

Především výpovědi Jaroda Denhama a Mathise Leroux pomohly zmapovat, kde se Ruby Thompsonová v den vraždy pohybovala. Jarod se s ní seznámil deset dní předtím v jednom francouzském pobřežním městě. Společně pak přeješli do Španělska. Ani jeden z nich nikdy v Palamósu nebyl – tamní pláže jim doporučili nějací nizozemští surfaři, kteří se ubírali opačnou cestou.

Ruby s Jarodem dorazili do Palamósu autobusem odpoledne 8. dubna a došli do kempu, ve kterém nocovali i Nizozemci. Protože byla mimo sezónu, ubytovali se každý v jednom levném pokoji v bungalovu u pláže. Jarod navrhl, že by